

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Hodanové a soudkyň Mgr. Mileny Filingerové a Mgr. Kateřiny Černé ve věci **žalobce: CRYTEX, s.r.o.**, IČ: 26207672, se sídlem Plzeňská 1270/97, 150 00 Praha 5, zastoupeného JUDr. Josefem Lžičarem, advokátem se sídlem Sokolovská 24/37, Praha 8, proti **žalovaným: 1) KLAUDY SPEDITION s.r.o.**, IČ: 25405632, se sídlem Drážďanská 493/40, Krásné Březno, 400 07 Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Jiřím Kroftou, advokátem se sídlem U Železné lávky 568/10, Praha 1, **2) AUSTROMAR obchodní a dopravní spol. s.r.o.**, IČ: 60471841, se sídlem Františka Diviše 988, 104 00 Praha 10 - Uhřetěves, zastoupenému JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, o zaplacení částky 6.462.500 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14.11.2016 č.j. 61 Cm 9/2012-199,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 1 k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 83.441,60 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 2 k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 83.441,60 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví citovaným rozsudkem zamítl soud prvního stupně žalobu o zaplacení částky 6.462.500 Kč s příslušenstvím (bod I. výroku) a uložil žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení,

a to žalovanému č. 1 ve výši 336.115,20 Kč (bod II. výroku) a žalovanému č. 2 ve výši 384.999,80 Kč (bod III. výroku).

V odůvodnění rozsudku vyšel soud z tvrzení uvedených v žalobě, že žalobce uzavřel se žalovaným č. 1 v roce 2008 přepravní smlouvy, jejichž předmětem bylo provedení přepravy zboží - polykrystalického křemíku z České republiky po silnici do Hamburku a dále po moři do Dubaje. Žalovaný č. 1 provedl prostřednictvím subpřepraveců (jedním z nich byl žalovaný č. 2) přepravu zboží do přístavu v Dubaji, ale nepředal žalobci náložní listy - konosamenty. V důsledku nepředání náložních listů nebylo možné zásilku předat adresátovi, společnosti WHITE AND BLUE ELECTRONICS, LLC. Přepravu objednal žalovaný č. 1 u společnosti SEANERGY s.r.o., která pověřila provedením přepravy společnost ICS - Intercontinental Cargo services, a.s. a ta pověřila žalovaného č. 2. Žalovaný č. 2 vystavil náložní list č. AT1 DUB 13 711 s označením zásilky a adresáta. Náložní list předal společnosti následující, ta potom společnosti další, až nakonec měl žalovaný č. 1 předat náložní list žalobci, k čemuž nedošlo. Žalobce obdržel neoriginální kopii, označenou jako DRAFT. Nepředáním originálu náložního listu vznikla žalobci škoda ve výši ceny zásilky, která se nedostala do dispozice ani žalobce, ani příjemce.

Žalovaný č. 1 potvrdil, že mezi ním a žalobcem vznikla přepravní smlouva, která se týkala přepravy polykrystalického křemíku do Dubaje. Vzněl námitku promlčení a odkázal na Úmluvu o námořní přepravě zboží, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 193/1996 Sb., kde podle čl. 20 odst. 1 je promlčecí doba dvouletá a rozhodujícím datem je výzva k převzetí zásilky z března 2008. Žaloba byla však podána až dne 25.1.2012. Navíc náložní list žalobci řádně předal, konkrétně panu Kozmovi, a to po schválení jeho obsahu, k čemuž sloužila žalobcem zmíněná kopie. Žalobce ani příjemce zásilku nevyzvedli, ač k tomu byli orgány přístavu v Dubaji vícekrát vyzýváni. Vzněl pochybnost i o hodnotě zásilky.

Žalovaný č. 2 potvrdil, že přepravoval uvedenou zásilku na základě objednávky ze dne 12.2.2008 společnosti ICS - Intercontinental Cargo Services, a.s. Zásilka dorazila do Dubaje dne 15.3.2008 a jejím příjemcem měla být společnost WHITE AND BLUE ELECTRONICS, LLC, který si zásilku i přes výzvu nevyzvedl. Ve sporu není pasivně legitimován, protože se žalobcem nebyl ve smluvním vztahu. Náložní list předal společnosti SEANERGY, s.r.o. Dle informací byl list dále předán postupně až žalovanému č. 1 a následně žalobci. Zpochybnil ocenění zásilky a vzněl námitku promlčení odůvodněnou shodně se žalovaným č. 1.

Je nesporné, že všichni účastníci se podíleli různým způsobem na přepravě na základě konosamentu č. AT1DUB13711. Mezi žalobce a žalovaným č. 2 nebyla uzavřena smlouva. Žalovaný č. 1 jednal na základě objednávky částečně ústní, částečně písemné.

Z provedených důkazů soud zjistil, že zboží bylo deklarováno jako polykrystalický křemík HSC, o hmotnosti 1.440 kg netto, s cenou 250 USD za kilogram, celkem 360.000 USD. Zboží opustilo Evropskou unii. Výstavcem kopie náložního listu č. AT1DUB 13711, označeného jako DRAFT, je žalovaný č. 2, datum vystavení je 18.2.2008. Žalovaný č. 1 vyúčtoval žalobci za přepravu zásilky 22.500 Kč, splatnou dne 7.3.2008. Žalovaný č. 1 upozornil dne 18.2.2009 žalobce na nevyzvednutou zásilku přiložením kopie dopisu firmy ICS ze dne 13.2.2009, popisující nevyzvednutí zásilky, která je nedoručitelná. Další výzva k vyzvednutí přišla žalobci dne 13.7.2009. V reakci ze dne 24.7.2009 žalobce uvedl, že nemá originály nákladových listů. Žalovaný č. 2 vyzval žalobce ke složení kaucí v ceně 150 % hodnoty zboží k vystavení náhradního náložního listu. Společnost WHITE AND BLUE ELECTRONICS L.L.C. v dopise adresovanému žalobci uvedla, že dne 27.6.2008 neměla

originály nákladových listů. Znalecký posudek ohodnotil polykrystalický křemík HSC částkou 47,40 Kč/kg, celkem 68.256 Kč. Nevyjadřoval se ke konkrétní zásilce.

Z výpovědi jednatele žalovaného č. 1 Ing. Jiřího Klaudy bylo zjištěno, že byl účasten schůzky s panem doktorem Kozmou, zástupcem žalobce, a to na jaře 2008, v Děčíně. Přítomen byl jeho syn a syn doktora Kozmy a jeho manželka. Předal mu tři exempláře konosamentu, což je obvyklý způsob. Proti tomu mu pan Kozma předal 15.000 Kč za přepravu.

Soud neuvěřil, že hodnota zásilky byla skutečně 6.462.500 Kč, která vyplývá jedinečně z tvrzení žalobce; znaleckým posudkem ji spíše vylučuje. Prokázáno bylo, že náložní list měl žalobce k dispozici. Přeprava zásilky s náložním listem č. AT1DUB 13711 proběhla v únoru 2008 a již dne 27.6.2008 mohl žalobce z dopisu společnosti WHITE AND BLUE ELECTRONICS, L.L.C. (příjemce zásilky) vědět, že vznikla škoda. Mimo veškerou pochybnost o tom věděl o rok později, když na situaci reagoval dopisem ze dne 24.7.2009. Uvedené bylo podstatné pro posouzení námitky promlčení. Posouzení se řídí Úmluvou OSN o námořní přepravě zboží, vyhlášené pod č. 193/1996 Sb. (dále jen Úmluva), neboť podle § 756 obch. zák. se ustanovení obchodního zákoníku použijí, jen pokud mezinárodní smlouva neobsahuje odlišnou úpravu. Byť jde o multimodální přepravu (silnice - moře), má žalobcem tvrzená škoda svůj původ v námořní části přepravy (článek 1 bod 6 Úmluvy). Náložní list byl vydán v Praze, tj. na území smluvního státu Úmluvy, a proto je třeba v ní uvedená pravidla aplikovat na projednávaný případ. Podle článku 20 Úmluvy je každá žaloba týkající se přepravy zboží podle této Úmluvy promlčena, jestliže soudní nebo rozhodčí řízení nebylo zahájeno do dvou let, přičemž promlčecí lhůta počíná běžet dnem, kdy dopravce vydal zboží nebo jeho část, a v případech, kdy nebylo žádné zboží vydáno, poslední den, kdy mělo být zboží vydáno. Dvouletá promlčecí lhůta začala běžet nejpozději dnem vyzvání k převzetí zásilek v přístavu vykládky, poté co zboží bylo dopraveno do přístavu. Tímto dnem je nejpozději den 18.2.2009, kdy byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky. Žaloba byla doručena soudu dne 25.1.2012, přičemž lhůta marně uběhla dne 19.2.2011. Další možný výklad, že jde o výzvu týkající se příjemce, který není účastníkem řízení, již na věci nic nemění, jen posouvá dobu, kdy měla být podána žaloba na dobu ještě časnější. Žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná. Dokazování týkající se výše škody bylo s ohledem na uvedené zbytečné.

Výrok o nákladech řízení vzniklých účastníkům odpovídá úspěchu žalovaných ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).

Žalobce napadl rozsudek v celém rozsahu včasným odvoláním, v němž navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě vyhověl. Odvolání odůvodnil tím, že na posouzení nároku neměla být aplikována Hamburská pravidla, ale obchodní zákoník. První přepravce a jím zvolení subdodavatelé porušili povinnost přepravců zboží, neboť žalobci, ani příjemci zboží, nebyly předány originály náložních listů. Bez nich nebylo možné zboží vyzvednout, přičemž kopie náložního listu označená slovem DRAFT k vyzvednutí zboží nestačí. Soud nepřihlédl k právní doložce uvedené v náložním listu o to, že „konosament dokladovaný tímto přepravním listem se řídí pouze zákony ČR...“. Účastníci přistoupili na právní úpravu ČR a vztah nepodřídili Hamburským pravidlům. Promlčení tak mělo být posuzováno podle obchodního zákoníku. Upřednostnění mezinárodní úpravy žalobce poškodilo. Žalobce zopakoval skutkové okolnosti týkající se přepravy zásilky a jejího provedení. Svědek Ing. Klaudy vypovídal nepravdy, zejména pokud jde o předání ceny přepravy v hotovosti, když z předložených listinných důkazů vyplývá, že cena přepravy byla převedena na bankovní účet. Předmětný spor je veden ohledně nevystavení a nepředání

náložních listů, nikoliv ohledně námořní přepravy. I proto nelze aplikovat Hamburská pravidla. Povinnost dopravce vystavit ke zboží konosament k žádosti odesílatele vyplývá z § 612 obch. zák. a z článku 14 odst. 1 Hamburské úmluvy. Žalovaní převzali zboží do své péče, nicméně konosament nevystavili, resp. nepředali žalobci. Došlo-li ke ztrátě konosamentu, žalovanému č. 2 nic nebránilo zahájit řízení o jeho umoření. Odkázal i na povinnost dopravce uvedenou v § 615 obch. zák. Žalobce vyzýval žalované k předání originálů konosamentu opakovaně. Žalovaní v reakci předání odmítali. Žalobce je tudíž přesvědčen, že žalovaní způsobili škodu vědomě, když si museli být vědomi, že bez originálu konosamentu nebude zboží příjemci v Dubaji vydáno. Promlčecí doba a její běh měla být posouzena podle § 399 a 397 obch. zák. Protože škoda byla způsobena vědomě, je promlčecí doba čtyřletá a v době podání žaloby neuplynula. Počátek běhu promlčecí doby podle článku 20 odst. 2 Hamburské úmluvy nelze vztahovat na den, kdy zboží připlulo do přístavu. Protože nebyly splněny podmínky pro vydání zboží, nemohl takový den nastat. Výpověď svědka Klaudyho, že originál konosamentu předal žalobce je nepravdivá. Zcela opomněl, že konosament vystavoval žalovaný č. 2 a bylo jeho povinností vydat jej odesílateli. Je totiž povinností přepravce zajistit, aby zboží příjemce dostal. Žalobce nesouhlasí s interpretací promlčení, neboť samotné připlutí zboží do přístavu neznamena, že zboží může být vydáno, když ze strany přepravce nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. Nepředání konosamentu je základní příčinou nastalé škody vzniklé žalobci.

Žalovaný č. 1 navrhl ve vyjádření k odvolání rozsudek soudu prvního stupně potvrdit. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 20 Cm 99/2010 a navazující rozhodnutí odvolacího a Nejvyššího soudu, které se týkají skutkově totožné věci. Soudy dospěly shodně k závěru, že se jednalo o multimodální přepravy a otázka promlčení, jakož i definování počátku běhu promlčecí doby, se posuzuje podle Hamburských pravidel. Odvolání žalobce neobsahuje žádné skutečnosti a právní argumenty, které by měnily právní posouzení uplatněného nároku. Právní vztahy z předmětné přepravy jako přepravy multimodální se řídí Hamburskými pravidly, která upravují i režim promlčení. Proto nelze předmětnou přepravu posuzovat podle obchodního zákoníku. Závěr soud prvního stupně o promlčení nároku je správný, koresponduje i se závěry uvedenými v rozhodnutích shora citovaných.

Žalovaný č. 2 navrhl ve vyjádření k odvolání rozsudek soudu prvního stupně potvrdit. Uvedl, že soud prvního stupně na posouzení nároku správně aplikoval Hamburskou úmluvu a správně posoudil promlčení nároku. V rozsudku bylo uvedeno, jaké skutečnosti byly dokazováním prokázány, jakými důkazy, jak byly hodnoceny a k jakému závěru o skutkovém stavu věci byl učiněn. Rovněž byla uvedena ustanovení předpisů, která soud na zjištěný skutkový stav aplikoval. Shrnu, že podle článku 2 odst. 1 písm. d) Hamburské Úmluvy se její ustanovení použijí na všechny smlouvy o námořní přepravě mezi dvěma různými státy, jestliže konosament vztahující se k dané přepravě je vydán ve smluvním státě Úmluvy. Konosamenty k dotčeným přepravám byly vydány v Praze, čili na území smluvního státu Úmluvy. Proto je třeba aplikovat ustanovení Úmluvy, která mají přednost před zákonem. V daném případě byla zásilka přepravována z místa odeslání do přístavu nakládky v rámci silniční přepravy a na tento úsek přepravy je třeba ve smyslu příslušných ustanovení Úmluvy CMR aplikovat tuto Úmluvu. Z přístavu nakládky do přístavu vykládky byla zásilka přepravována po moři a na tuto část přepravy je třeba aplikovat Hamburská pravidla. Obě zmiňované úmluvy vylučují aplikaci obchodního zákoníku. Žalobce dovozuje vznik škody z nevystavení a nepředání konosamentů k námořní přepravě, což mělo zapříčinit nemožnost převzetí zásilky v přístavu vykládky a následnou ztrátu zásilky v důsledku prodeje přístavními orgány. Nárokuje tak škodu, která má původ v námořní části přepravy. Nárok žalobce je třeba posuzovat dle Úmluvy OSN o námořní přepravě zboží. Argumentace žalobce ve vztahu k

počátku běhu promlčecí lhůty postrádá oporu jak v ustanovení Hamburské Úmluvy, tak ve tvrzeném skutkovém stavu. Z provedeného dokazování je zřejmé, že přeprava zásilek byla do místa určení provedena řádně ve stanoveném termínu. Dle článku 20 Hamburských pravidel každá žaloba týkající se přepravy zboží podle této úmluvy je promlčena, jestliže soudní nebo rozhodčí řízení nebylo zahájeno do dvou let, přičemž promlčecí doba počíná běžet dnem, kdy mělo být zboží vydáno. Odkazuje na pravomocná rozhodnutí ve skutkově a právně identických případech, a to rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12.8.2013 č.j. 20 Cm 99/201-251, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 1.7.2014 č.j. 12 Cmo 462/2013-303 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.1.2016 č.j. 61 Cm 100/2010-375 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11.5.2016 č.j. 12 Cmo 413/2015-424. V obou zmíněných rozsudcích se soudy zabývaly otázkou promlčení nároku. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.9.2016 č.j. 23 Cdo 5160/2014-368, kterým bylo zamítnuto dovolání žalobce, resp. jeho právního nástupce, proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1. července 2014, č.j. 12 Cmo 462/2013-303. Dovolací soud uzavřel, že není-li doba dodání zboží ujednána, je dobou dodání doba, ve které by to bylo rozumné požadovat od pečlivého dopravce s ohledem na okolnosti případu (čl. 5 odst. 2 Hamburských pravidel). Vztaženo na projednávaný případ a doloženou výzvu k převzetí zásilky s uvedeným datem doručení zásilky dne 19.3.2008 počala promlčecí lhůta běžet nejpozději téhož dne. Žalobce tvrzený nárok uplatnil žalobou u soudu dne 25.1.2012. Promlčecí lhůta k uplatnění nároku marně uběhla nejpozději dne 20.3.2010. Nárok je tak promlčen. Nad rámec uvedeného z provedeného dokazování vyplývá, že deklarovaná hodnota zásilky je v příkrém rozporu se skutečnou hodnotou zásilky, kdy dle znaleckého posudku Doc. RNDr. Pavla Kašpara, CSc. vyplývá reálná hodnota přepravovaného zboží ve výši 68.256 Kč. V této souvislosti poukázal i na rozporná tvrzení žalobce ohledně pořízení zboží.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř. a po provedeném jednání neshledal odvolání žalobce důvodným.

Odvolací soud vyšel jednak ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně na základě jím provedeného dokazování, jednak ze skutkového stavu zjištěného z jím provedeného dokazování. Z listiny označené jako Cargo arrival notice, zaslané prostřednictvím faxu dne 11.5.2009 (Oznámení o příchodu lodního nákladu), odvolací soud zjistil, že náklad je určen pro příjemce WHITE AND BLUE ELECTRONICS LLC, P.O. BOX 6525, DUBAJ SAE, očekávaná doba příjezdu dne 19.3.2008, číslo náložního listu AT1DUB13711, zasílatel CRYTEX s.r.o., přístav nalodění Hamburk, přístav příjezdu JEBEI ALI.

Odvolací soud dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že uplatněný nárok na náhradu škody je podle čl. 20 odst. 1 a 2 Úmluvy OSN o námořní přepravě zboží, 1978 (dále jen Úmluva) promlčen. Ustanovení Úmluvy se na daný případ použije ve smyslu § 756 obch. zák., dle něhož ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, která je pro Českou republiku závazná a byla uveřejněna ve Sbírce zákonů, neobsahuje odlišnou úpravu. Uvedená Úmluva byla uveřejněna ve Sbírce zákonů sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 193/1996. Přepravní smlouva mezi žalobcem a žalovaným č. 1 vznikla dle shodných tvrzení účastníků na základě objednávky žalobce na námořní přepravu zboží do Spojených arabských emirátů. Dle čl. 2 bodu 1. písm. d) Úmluvy se ustanovení Úmluvy použijí na všechny smlouvy o námořní přepravě mezi dvěma různými státy, jestliže konosament vztahující se k dané přepravě je vydán ve smluvním státě Úmluvy (Česká republika je smluvním státem Úmluvy). Konosament k provedené přepravě byl vydán

v Praze, tj. na území smluvního státu Úmluvy, a proto je třeba na daný vztah aplikovat právní úpravu obsaženou v Úmluvě. Tato mezinárodní smlouva má přednost před úpravou přepravní smlouvy obsaženou v obchodním zákoníku. Výhrada žalobce, že předmětný spor měl být posouzen výhradně podle ustanovení obchodního zákoníku, není tudíž s ohledem na shora uvedené důvodná. Rovněž nelze považovat za správný názor žalobce, že daný spor je sporem ohledně nevystavení a nepředání konosamentů. Daný spor je jednoznačně sporem vyplývajícím z námořní přepravy, když jde o spor o náhradu škody vzniklé ztrátou zásilky přepravované po moři.

Námítku promlčení, vznesenou jak žalovaným č. 1, tak žalovaným č. 2, soud prvního stupně správně posoudil podle článku 20 bodu 1. Úmluvy, podle něhož každá žaloba týkající se přepravy zboží podle této Úmluvy je promlčena, jestliže soudní nebo rozhodčí řízení nebylo zahájeno do dvou let. Dle bodu 2, uvedeného ustanovení promlčecí doba počíná běžet dnem, kdy dopravce vydal zboží nebo jeho část, a v případech, kdy nebylo žádné zboží vydáno, poslední den, kdy mělo být zboží vydáno. Dle bodu 3. uvedeného ustanovení den, kdy počíná běžet promlčecí lhůta, není zahrnut do této lhůty. Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27.9.2016 sp.zn. 23 Cdo 5160/2014 přijal závěr, že *„Dvouletá promlčecí doba počala běžet nejpozději posledním dnem doby dodání zboží. V případě, že doba dodání zboží není ujednána jako v této věci, je dobou dodání doba, ve které by to bylo rozumné požadovat od pečlivého dopravce s ohledem na okolnosti případu - článek 5 odst. 2 Úmluvy. Zásadní okolnosti případu v této věci jsou výzvy k převzetí zboží, ve kterých dopravce uvádí datum, kdy bude zboží připraveno k vyzvednutí. Jestliže dopravce uvede datum vyzvednutí zboží, je rozumné požadovat dodání zboží do tohoto data.“* Od citovaného závěru neměl odvolací soud důvod se odchýlovat, neboť šlo o skutkově totožnou věc. Odvolacím soudem učiněná zjištění odůvodňují závěr, že dopravce vyzval příjemce k převzetí zásilky přepravené do místa určení v Dubaji dne 19.3.2008 výzvou ze dne 11.5.2008, na kterou příjemce nijak nereagoval a zásilky od dopravce si nepřevzal. Nejde o okolnosti, za které by odpovídal dopravce, nýbrž jde o okolnosti, ležící na straně odesílatele. Pokud žalobce uplatnil žalobou tvrzený nárok na náhradu škody u soudu dne 25.1.2012, učinil tak po uplynutí promlčecí doby, která marně uplynula nejpozději dne 11.5.2010. Nárok by byl promlčen, i kdyby odvolací soud vyšel (jako soud prvního stupně) z toho, že k převzetí zásilky byl žalobce vyzván až dne 18.2.2009. V takovém případě by promlčecí doba skončila ve smyslu shora citovaných ustanovení Úmluvy dne 18.2.2011.

S ohledem na závěr o promlčení žalobcem uplatněného nároku, bylo nadbytečné zabývat se jeho oprávněností a prokazovat, zda jsou splněny podmínky odpovědnosti žalovaných č. 1 a č. 2 za tvrzenou škodu, a to ani namítaným porušením povinnosti žalovanými č. 1 a č. 2, spočívajícím v údajném nepředání konosamentů příjemci zásilek.

S ohledem na přijatý závěr odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1 ve spojení 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalobce je povinen zaplatit ve sporu úspěšným žalovaným jejich náhradu ve výších dále uvedených.

Náklady odvolacího řízení každého ze žalovaných představují odměnu za dva úkony právní služby v celkové výši 68.360 Kč (2 úkony x 34.180 Kč/úkon s tím, že úkonem byl sepsal vyjádření k odvolání proti meritornímu rozhodnutí a účast na jednání před odvolacím soudem dne 10.5.2017) podle § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradu hotových výdajů

za dva úkony právní služby v celkové výši 600 Kč (2 úkony x 300 Kč/úkon) podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a náhradu za 21 % daň z přidané hodnoty z odměny a náhrady hotových výdajů, jejímž plátcem jsou právní zástupci žalovaných, ve výši 14.481,60 Kč. Náklady odvolacího řízení každého ze žalovaných tak činí celkem 83.441,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 10. května 2017

JUDr. Eva H o d a n o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Beranová